

5.8.2018, Litomyšl, 10. po Trojici
25.8.2019, Telecí a PR, 10. po Trojici

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista

INTROIT Dopřej, Bože, modlitbě mé sluchu, neskrývej se před mou prosbou. Srdce se mi v hrudi svírá, přepadly mě hrůzy smrti. A já volám k Bohu, Hospodin mě spasí. Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil. (Ž 55, 2. 5.17.23)

PÍSEŇ 198 Pod ochranou, 172 Od věků Bůh,

VSTUPNÍ MODLITBA

Milostivý Bože, Otče náš všemohoucí, smiluj se nad námi. Ty jediný jsi svatý a svrchovaný Pán. Nikam neutíkáš, jsi věrný ve své pomoci. Vyvolils na světě svůj lid, aby ti vydával svědectví. My ti však bez ustání klademe překážky a před lidmi zakrýváme tvou milostiplnou blízkost. Ale ty se neměníš. Ve svém Synu jsi přišel až na místa, kde jsme se ve své pýše proti tvému dílu opevnili. On i zde zachoval tvou věrnost až do konce a naší nedověře postavil hráz. Ještě ve své smrti se přimlouval za nás a za všechny své nepřátele. Pro něho smíme vědět, jak ti záleží na církvi a na všech národech země. Pane Ježíši, Mesiáši, tvůj lid ti visí na rtech. Mocí svého slova vyžeň naši falešnou zbožnost. Duchu svatý, naplň toto shromáždění až do posledního místa a zjev svůj pokoj pro všechny končiny země. Amen.

I. ČTENÍ: Iz 56, 6-8

PÍSEŇ 192 Dobře staví, 434 Jezu Kriste, 417 Zachovej nás,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Bože, který jsi v Kristově kříži a vzkříšení očistil svůj lid a povolal církve, aby před tebou stála za všechny národy země: přistupujeme k tobě ve svých modlitbách. Ty nás svou přítomností voláš do služby přimluv a lásky.

Obnovuj bohoslužebný život své církve: ať se radujeme ze slova a stolu Kristova, ve zpěvech, v modlitbách, v čtení, v plném společenství Tvé lásky.

Naplň naše shromáždění svou pomocí a slitováním. Učiň je srozumitelné všem lidem.

Z našich domovů si učiň místa pro všechny domácí i příchozí.

Veď nás za nemocnými, souženými i od tebe vzdálenými, ať jim sloužíme tvým slovem a milosrdenstvím.

Sjednot' všechny svůj rozdělený lid a národům otevři své království se spravedlností a pokojem.

A společně se k Tobě modlíme tak, jak jsi nás Ty sám naučil: Otče náš, který jsi v nebesích...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ): 1 Pt 4,10-11

Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti. Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. Kdo slouží, ať to činí ze síly, kterou dává Bůh – tak aby se všechno dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva i moc na věky věků. Amen.

POŽEHNÁNÍ

Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Amen.

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ): Lk 19, 45-48

Milí přátelé v Kristu,

proč chodíte, chodíme do kostela. Otázka, která mě napadla jako první po prvním přečtení přečteného oddílku o očištění chrámu z Lukášova evangelia. Proč já chodím, je celkem jasné, něčím se živit musím. Ale proč vy? Chodíte sem rádi? Dává vám to něco? A co konkrétně, třeba právě zdejší sbor v Telecím a Pusté Rybné?

Jako farář bych se asi neměl moc ptát, ale jste tu spokojení? Nebo byste raději šli někam jinam.

Pán Ježíš jednou takhle vešel do chrámu, a rovnou začal vyhánět, vyhazovat všechny ty, kdo tam prodávali, obchodníky a prodavače, ale i směnárníky, kteří tam dle jeho mínění neměli co dělat. Ti všichni tam byli i proto, že se tam jednak pohybovalo dost lidí, přece jen šlo o náboženské centrum celého Jeruzaléma. Jeruzalémskému chrámu tak kromě jiného hrozilo podle Ježíše i to, že se z něj kvůli všudypřítomnému prodávání a obchodování (a nic proti prodáváním, obchodníkům a už vůbec účetním či pokladním) stane cosi jako nákupní středisko, obchodní dům a pomalu přestane být tím, čím má, totiž především domem modlitby. Ježíš dokonce za vši tou mocí kapitálu vidí hrozbu doupěte, jeskyni lupičů. Tam, kde se jen prodává a nakupuje, se zákonitě i krade, jako by tím chtěl říct i Ježíš,

protože k modlitbě, domu modlitby patří hlavně, a především ztišení a pohled vzhůru nežli starost, jestli na to či ono budu mít dost peněz. Tím nechci ani já, ale ani Ježíš říci, že kdo nemá peníze, přirozeně krade, to v žádném případě, jen se tu Ježíš pokouší naznačit, že chrám, ale ani kostel není žádné tržiště. Jistě, lidé se tu i tam setkávají, ale proto, aby se spolu modlili, naslouchali čtením z Písma a nesli společně dobré i zlé, je právě chrám, řecky svatyně a po našem kostel. Zatímco ti, co tam prodávali, z něj, aspoň podle Ježíše dělali něco jiného. Jan Hus by možná řekl, že místo modlení prodávali odpustky, dnes by se řeklo, že přispívali ještě před vchodem a povinně, nikoli až po skončení bohoslužby a dobrovolně.

A sám Ježíš místo zkoumání finanční závislosti každý den v tom chrámě učí. Vzdělává kolem sebe přidružený lid, říká jim to, co považuje za důležité, vede k Bohu. To se zase nelíbí velekněžím, zákoníkům ani předním mužům jeruzalémského židovského chrámu, neboť tím napadá i jejich autoritu a usilují o to ho zahubit, dnes by se řeklo rovnou zabít, jen nevědí, jak by to měli udělat, jak to udělat, když mu všechen lid visí na rtech. Ano, Ježíše poslouchají úplně všichni, celá židovská a pak i křesťanská a pohanská pospolitost, jednak proto, že si uměl udělat pořádek a jednak svůj lid, své posluchače, ty, co byli s ním, vedl tím správným směrem.

Proč tedy chodíme na nedělní bohoslužby? Ježíš říká, abychom se tu, v něm, modlili. V kostele je totiž ze všeho nejdůležitější se na chvíli zastavit, a spolu s ostatními shromážděnými, ale i sami v sobě rozmlouvat s tím, kdo nás tu všechny přesahuje, s duchovním obsahem našich životů. Ať už jsme zdejší nebo odjinud, věřící či náhodní kolemjdoucí, všechny zve Hospodin do společenství svého lidu, přivádí nás jeden ke druhému, oblažuje radostí z jeho přítomnosti i slova, dává nám svůj pokoj i své požehnání. Je tu pro nás, abychom my mohli být s ním.

No jo, ale proč to všechno? A stačí nám to? Není třeba, zvláště v dnešní době, ještě něco víc? Nechybí nám tu ještě něco? Sám Ježíš přece přicházel se slovem, s čím přicházíme a co tu očekáváme my, přichodí? Ano, čekáme tu na slovo, čekáme, kdy k nám Ježíš zavítá a řekne nám, jak to má být, čeho se držet a co naopak s klidem pustit. Lid – předjímka církve – jíž jsme nyní my, Ježíše poslouchal, visel mu na rtech, přicházel už časně zrána, neboť věřil tomu, že Ježíšova slova nikdy nepominou. V tom je ten hlavní rozdíl, vše ostatní pomine, všichni penězoměnci i finanční nedostatky, vše, co svým způsobem, a tak trochu narušuje ticho a klid domu modlitby, ale Ježíšova slova o učení v moci, s autoritou proroka, o pravdě a lásce pro všechny lid, ta zůstanou, ta jen tak nepominou. Ani se člověk pro ně nemusí nijak obětovat, natož vydávat obětní

dary, jednak je poslouchá i podle nich jedná s radostí a nejen proto, jestli mu to něco přinese, příp. jako pojistku i té budoucí Boží blízkosti a přichylnosti, ale a především proto, že tak činí v poslušnosti svému Pánu a Bohu, v poslušnosti Synu toho Boha, jemuž chrám náleží. Že chce a ne jen musí, že mu to něco dává, i když to sám třeba ještě neví, že je pro něj dobré slyšet slovo Boží, na chvíli se zastavit a přemýšlet.

A s čím přicházíme my? Často máme plnou hlavu starostí a bohoslužby nám jsou hlavně za odměnu, nebo třeba nemáme vůbec nic, jen sami sebe se svými průšvihy a selháními, ale i radostmi a s vděčností za život a svět, nebo za toho, s kým tu můžeme být. Ať už jsme sami nebo s někým, Ježíš nás zve do svého nebo svého, domu jeho i našeho nebeského Otce, tam, kde na nás už čeká, aby i on tu mohl s námi být a říct nám své slovo, že nás má všechny rád, i když vůbec nic nemáme, nebo toho naopak máme tolik, že nevíme, co s tím vším si vlastně počít.

Jo, na bohoslužby, abych se konečně taky dostal k nějaké odpovědi, chodíme proto, že to prostě potřebujeme. Máme tu naši církev celkem rádi, i když k ní taky můžeme být kritičtí, máme rádi svůj sbor a lidi v něm, bohoslužby a s nimi spojené slovo Boží je nám většinou k dobrému a duchovně z nich můžeme žít celý další týden.

Ale proč? Slyšel jsem jednou asi pětkrát po sobě na náboženství pro děti, na to si asi musí odpovědět každý sám. Zvlášť v době prázdnin, kdy je asi lepší být u vody, příp. někde úplně jinde. Nebo si i od toho chrámového, kostelového provozu taky na chvíli odpočinout a věnovat se své rodině, svému zdraví. Pán Ježíš nás, svůj lid, však vede ještě k něčemu jinému, ve svém slovu a svých slovech se pokoušel najít, říct a předat, co je trvale platné. Co nepomine jako ten žár spalujícího slunce v posledních dnech. A co že to je?

Pán Ježíš přichází s tím, že každé takové nějaké setkání potřebuje i nějaký obsah, nejde jen o to se někde, byť by to bylo přímo v centru všeho náboženského dění sejít, ale mít i nějaké společné téma. Mít se o čem bavit, ať už je to život nebo něco jiného. A nejen mít, ale sami tím tématem být. Lid Ježíši visí na rtech a velekněží se ho pokoušejí zabít mimo jiné proto, že přichází s něčím, čím jsme my sami, kteří toužíme po jeho slovu, a to se nám od Ježíše též dostává. Toužíme po něčem trvale platném, co nám vydrží ani tím nebudeme muset šetřit, neboť je ho dostatek, a z čeho budeme moci i trvale žít. A mít i díky tomu jeho slovu o čem přemýšlet.

Je to modlitba? Dům můj, dům modlitby? Možná, nebo spíš určitě. A co je modlitba, vztah s Bohem, vztah s bližním, vztah se sebou samým? Určitě, nebo spíš možná. Co je však tím, proč se tu vůbec scházíme. Taky bychom mohli být i jinde. Ježíš tím, že vůbec

mluví, se zároveň pohybuje na dosti tenkém ledě, neříká lidem, co chtějí slyšet, ale spíš, co potřebují, učí tak, že se to přirozeně nelíbí zákoníkům, ale zase to přitahuje lid, který mu zbožně naslouchá. Hovoří, jak bychom si všichni přáli, aby k nám naši kazatelé, faráři, proroci Ježíšova slova mluvili. Říká nám pravdu, ať už jí je, co chce a je jakákoliv, učí nás, jak nalézt cestu k Bohu. A my mu většinou rozumíme a kdo ne, ten hledá štěstí někde jinde, a snažíme se pochopit, proč nám to říká, proč nás učí a co všechno tím sleduje. V celém tom krátkém oddílku není řečeno, co vlastně a konkrétně Ježíš svým lidem vlastně říkal, dokonce to aspoň v tu chvíli nebylo tak důležité. Spíš šlo o to uklidit stůl a očistit od toho, co tam nepatří, zamést před prahem Hospodinovým a vrátit jeho domu, co tam naopak patří, myšlenku ztišení a tichému naslouchání tomu, který je tak trochu mimo nás, ale zároveň stále s námi. Myšlenku, která se projevuje v Ježíšových slovech, ale taky nemusí. Otázku, ale zároveň odpověď po tom, po čem se sami nejčastěji tážeme, totiž kde jsme a jací jsme, odkud přicházíme a kam směřujeme a co je naší jedinou a největší útěchou a potěšením v životě i ve smrti, co je trvale platné a nepomíjející, totiž že nejsme sami svoji, ale svého jediného a věrného spasitele Ježíše Krista, který mne též ujišťuje svým Duchem svatým o životě věčném a působí, že nadále jsem ze srdce ochoten a hotov jemu žítí. PÍSEŇ: 452 Za dar slova, 399, 446